

Hồi thứ ba

Suy diễn sự tình

V nhắm mắt, lắc đầu, thốt:

- Tay gấu cũng ngon, cá nướng cũng ngon, song gặp cá nướng do Trương Tam nướng, ta sẵn sàng bỏ tay gấu mà ăn cá!

Trương Tam cười lớn:

- Ta không ngờ người có học vấn!

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

- Học vấn gì, ta đốt hết, chỉ có cái học vấn ăn, là ta dám tự hào là uyên bác! Về môn ăn, ta là tay thông thái đấy nhé!

Bồng y mở mắt ra, trợn trừng, rồi gằn giọng tiếp:

- Các vị cho rằng đêm nay chúng ta sẽ có ăn ngon? Những thức ăn trong bàn tiệc đêm nay, nếu không có độc, thì thật là một sự lạ! Lạ nhất trên đời này!

Lưu Hương vụt kêu lên:

- Sao trong hũ giấm có con nít? Chẳng lẽ người muốn hạ độc cho ta chết? Làm gì có con nít bất ngờ như vậy?

Hồ Thiết Hoa toan hỏi, Lưu Hương vội khoát tay, bảo y cầm miệng, rồi chàng cầm hũ giấm đến mép thuyền, trút xuống sông.

Không ai biết chàng làm cái gì lạ vậy?

Hồ Thiết Hoa trầm nghĩ:

- Hấn sanh cái tật chi nữa đó?

Y không kịp buông câu chế nhạo, hiện tượng trên mặt nước hấp dẫn y hoàn toàn, đôi mắt mở to, chăm chú nhìn xuống mặt sông.

Giấm dội xuống nước, nước sủi bọt, bọt tan ra thành ngàn hoa, nổi bọt tan ra rồi một ống đồng hiện lên bên trên mặt nước. Ống dài độ ba thước, mỏng dính, pha với chất gì, biến màu bạc, lại nhẹ nên nổi lơ lờ.

Hồ Thiết Hoa tỉnh ngộ, hỏi:

- Có kẻ trằm mình trong nước, dùng ống đồng nghe trộm câu chuyện của chúng ta?

Lưu Hương gật đầu:

- Hiện tại thì hết nghe được rồi, và còn lâu lắm kẻ đó mới tái diễn cái trò nghe trộm!

Dầm mình trong nước, còn ai nghe được gì? Cho nên kẻ đó dùng ống đồng, một đầu đặt ở lỗ tai, đầu kia nhô ló trên mặt nước. Thính âm bên trên theo ống đồng, thông xuống lỗ tai, hẳn nghe không sót một tiếng nào. Hẳn không ngờ bên trên có người đổ giấm xuống, giấm theo ống đồng, lọt vào lỗ tai. Dĩ nhiên, hẳn không chịu nổi phải buông ống.

Hồ Thiết Hoa cười hì hì, thốt:

- Giấm đổ vào tai, đành là khó chịu, song cũng còn đỡ. Nếu ta làm, thì chắc chắn là ta quấy nước ớt, nước tiêu mà đổ xuống!

Trương Tam thở dài, lẩm nhẩm:

- Không có nước ớt, nước tiêu cũng chẳng sao! Hết hũ giấm rồi, làm sao nướng cá đây?

Câu Tử Trường sững sờ trước phát hiện đó. Một lúc lâu, hẳn hỏi:

- Lưu Hương Soái đã biết là có người dưới nước nghe trộm, sao không bắt hẳn lên mà điều tra, xem ai chủ mưu cái việc đó?

Lưu Hương cười nhạt:

- Có hỏi cũng vô ích thôi! Huống chi, không cần hỏi, tại hạ cũng biết là ai rồi!

Câu Tử Trường trở mắt:

- Ai?

Lưu Hương chưa kịp đáp, đúng lúc đó có hai con người theo bờ sông chạy đến. Người cưỡi ngựa quả là tay có tài điều khiển ngựa. Ngựa lại thuộc loại quý ngàn chọn trăm, trăm chọn mười, cuối cùng lấy một. Tuy nhiên, hiện tại cả hai con đều sùi bọt mép trắng xóa, chứng tỏ đã vượt qua một quãng đường cực dài.

Qua khỏi thuyền, chừng như hai kỵ sĩ có nói mấy câu gì đó. Ngựa phi nhanh, thoảng mắt đã xa ngoài mười trượng, âm thính của kỵ sĩ lướt như gió, chẳng ai nghe lọt họ nói gì. Nhưng, có một người trời sanh với đôi tai đặc biệt, nghe được nhịp gió, thì tiếng nói có nghĩa gì? Người đó là Lưu Hương. Và Hồ Thiết Hoa thì nhận ra được kỵ sĩ là ai. Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Lão Xú Trùng, chúng nói gì thế?

Lưu Hương đáp:

- Gã râu quăn hỏi: "Bang chủ ở trên thuyền đó phải không?", gã không râu đáp: "Chỉ hy vọng."

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Hy vọng cái gì?

Lưu Hương mỉm cười:

- Xin lỗi nhé! Ta không nghe rõ đoạn cuối!

Hồ Thiết Hoa lắc đầu, tiếp:

- Thì ra cái lỗ tai của người cũng chẳng hay ho gì!

Câu Tử Trường giật mình. Thực sự, hắn không hiểu nổi tại sao Lưu Hương lại nghe được câu chuyện giữa hai kỵ sĩ. Chẳng những nghe được, chàng còn nhận kịp một người có râu, một người không râu, và chính người nào phát âm. Hắn phục Lưu Hương quá cỡ.

Lưu Hương bỗng hỏi:

- Người có thể đoán hai người đó từ đâu đến chăng?

Hồ Thiết Hoa cùng Trương Tam đồng đáp:

- Tự nhiên từ Thập Nhị Liên Hoàn Ô đến đây!

Cả hai cùng nhìn nhau, cùng cười.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Kỳ quái! Võ lão đại đến con sông này làm gì chứ?

Câu Tử Trường buột miệng hỏi:

- Thập Nhị Liên Hoàn Ô là địa phương nào?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Thập Nhị Liên Hoàn Ô là nơi Phụng Vĩ Bang đặt tổng đà.

Câu Tử Trường kêu lên:

- Phụng Vĩ Bang?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Phụng Vĩ Bang là một hội lớn tại vùng giang Hoài, có lai lịch rất lâu đời, suýt soát số tuổi với Cái Bang. Dĩ nhiên bang đó thuộc về chính phái, hành động đúng đạo nghĩa.

Câu Tử Trường lại hỏi:

- Còn Võ lão đại? Ai thế?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Võ Duy Dương, bang chủ Phụng Vĩ Bang.

Trương Tam tiếp:

- Chẳng những y có võ công rất cao, mà con người của y rất mực cương chính. Y đúng là một hảo hán. Nếu gặp y là tại hạ nhất định phải mời y ăn cá nướng cho kỳ được!

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Các hạ phải biết, ăn được cá nướng của Trương Tam cũng không phải dễ đâu nhé! Vân Tùng Lâm của Thần Long Bang ước mơ từ lâu lắm rồi đó, song chưa hề được ăn lần nào!

Trương Tam tiếp:

- Kỳ thực, Vân Tùng Lâm cũng chẳng phải là con người xấu. Bất quá y cho rằng tại hạ sinh hoạt trên mặt sông, là phải tuân phục y, tại hạ phải mời thỉnh y đúng theo bốn phận chư hầu tuân hục quân vương!

Câu Tử Trường hỏi:

- Thần Long Bang ở tại Trường giang?

Trương Tam gật đầu:

- Phải! Thần Long Bang hùng cứ Trường giang từ nhiều năm qua rồi, không một ai dám xâm nhập phạm vi của y. Ngày trước, Võ Duy Dương có ước thệ với Thần Long Bang, nên không hề xuất hiện trên Trường giang.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Nhưng rồi ngày nay, y lại đến. Do đó, bọn tại hạ mới cho là kỳ quái.

Câu Tử Trường chớp mắt:

- Nhưng làm sao. các vị biết hai kỵ sĩ đó từ Thập Nhị Liên Hoàn Ô đến đây?

Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

- Các hạ thấy họ vận y phục như thế nào chứ?

Câu Tử Trường đáp:

- Chùng như là y phục màu xanh đen. Nhưng có thiếu chi người vận y phục màu đó?

Hồ Thiết Hoa giải thích:

- Đặc điểm của họ, là đường dây quanh hông do bảy thứ chỉ khác màu se thành. Đó là dấu hiệu của Phụng Vĩ Bang.

Câu Tử Trường thờ người một lúc lâu, rồi thở dài, bật nụ cười khổ:

- Các vị có nhãn quan rất tinh!

Trương Tam lạnh lùng thốt:

- Muốn góp mặt trên giang hồ, thì cần phải có con mắt thật sáng, thật nhanh, có đôi tai rộng vành, thật nhạy, đừng tưởng võ công cao là đủ!

Bỗng, có tiếng vó ngựa vang lên. Hai con ngựa theo ven sông, từ thượng lưu chạy tới. Ngựa không người cưỡi, một có hoa lốm đốm, một màu trắng. Chính Câu Tử Trường cũng nhận được đó là hai con ngựa vừa rồi đã đi qua, bây giờ trở lại. Nhưng người trên ngựa thì vắng bóng.

Câu Tử Trường vọt từ đầu thuyền tung mình lên, uốn cầu vồng đáp ngay xuống yên con bạch mã, tay hấn vẫn mang theo chiếc rương da màu đen.

Bên tai hấn, văng vẳng có tiếng ai tán:

- Thuật khinh công tuyệt diệu!

Hấn quay đầu lại, thấy Hồ Thiết Hoa đang ngồi trên yên con ngựa hoa. Y cười hì hì nhìn hấn. Cả hai cùng cười, cùng kèm ngựa dừng lại.

Lưu Hương từ từ tiến đến chỗ họ, cười thốt:

- Cả hai đều có thuật khinh công rất cao! Tuy nhiên, Câu huynh còn khá hơn nhiều!

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

- Đúng vậy! Y mang chiếc rương nặng ít nhất cũng mấy mươi cân, nếu y không vướng bận, thì ta thua là cái chắc!

Câu Tử Trường không hề lộ vẻ đắc ý, chuyển mình nhảy xuống đất, thốt:

- Lưu Hương Soái kín đáo quá, hẳn là công phu cao thâm không thể lường! Chẳng rõ đến lúc nào tại hạ mới chiêm ngưỡng được tài năng siêu việt!

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

- Các hạ cho rằng hẳn kín đáo? Các hạ có biết đầu tính hẳn vốn lười, nếu có dịp nằm là nhất định hẳn không ngồi, nếu không cần phải chạy nhảy, nhất định là hẳn thông thả như đi từng bước một!

Lưu Hương cười:

- Nếu có dịp ngậm miệng, là ta không ba hoa chí chóc!

Câu Tử Trường vụt hỏi:

- Lưu Hương Soái có biết tại sao hai con ngựa này trở lại chẳng? Và hai kỵ sĩ đi đâu?

Lưu Hương đáp:

- Chắc Câu huynh cũng đoán ra rồi! Chỉ sợ họ bị người hạ độc thủ!

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Các vị thấy gì? Tại sao biết họ đã bị hại?

Câu Tử Trường chỉ yên ngựa, đáp:

- Dấu máu thế kia, là một bằng chứng. Phần lớn họ gặp điều bất tường! Máu chưa khô, vấy đầy yên ngựa, rảy ra mình ngựa.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Mới học mà có kết quả như vậy, thì không bao lâu nữa các hạ sẽ trở thành tay lão luyện giang hồ!

Câu Tử Trường cười khổ:

- Bất quá đứng tại đây, một vị trí thuận tiện, đảo mắt bắt gặp sự tình đó, chứ đâu sánh được Hương Soái vừa cười nói lại vừa phát hiện như thường!

Lưu Hương trầm giọng:

- Thủ hạ của Võ Duy Dương gồm toàn tay khá, mà hai kỵ sỹ này bị hạ nhanh chóng, chắc đối phương phải là những kẻ ghê gớm không tưởng nổi!

Hồ Thiết Hoa thốt gấp:

- Ta chạy đi xem có tìm được thi thể của họ chẳng!

Y thúc ngựa, chạy liền.

Câu Tử Trường hỏi:

- Dù có tìm được, điều đó ích lợi gì?

Lưu Hương giải thích:

- Tra cứu vết thương trí mạng ở tại chỗ nào trên thi thể họ, bị vũ khí, ám khí gì gây thương tích. Từ đó, phăng lần ra hung thủ!

Câu Tử Trường trầm lặng một lúc lâu, rồi thở dài mấy tiếng, lẩm nhẩm:

- Xem ra, những điều ta cần học hỏi, rất nhiều, nhiều quá!

Gió sông thổi gập.

Bóng đêm xuống dần dần.

Hồ Thiết Hoa giục ngựa chạy đi dọc theo bờ sông, chẳng thấy một xác chết nào. Cả người sống cũng vắng bóng. Trên mặt sông, lưa thưa mấy con thuyền.

Thời gian hai con ngựa chạy ngang qua rồi trở lại, không tàn một bữa ăn!

Ngựa dù chạy nhanh, cũng chẳng xa hơn đoạn đường của Hồ Thiết Hoa vừa vượt. Chẳng lẽ đối phương hạ thủ rồi mang xác hai kỵ sĩ đi xa hơn? Hồ Thiết Hoa quay đầu ngựa, trở về.

Không lâu lắm, y thấy Lưu Hương, Câu Tử Trường, Trương Tam quây quần tại bờ sông. Hai xác chết nằm cạnh chân họ.

Hồ Thiết Hoa hết sức kỳ quái, chưa kịp xuống ngựa đã gọi to:

- Hay chưa! Các vị đã tìm được! Tại sao không gọi ta trở lại? Báo hại ta chạy đi phí công vô ích!

Lưu Hương mỉm cười, đáp:

- Từ lâu lắm rồi, người không có dịp cưỡi ngựa, ta cứ tưởng người thừa cơ hội này mà rong ngựa cho khoái. Làm sao ta dám phá tan cái hứng của người!

Hồ Thiết Hoa lơ đi như không nghe thấy, nhảy xuống ngựa, hỏi:

- Các vị tìm gặp tại đây à?

Trương Tam gật đầu:

- Tại đây!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Tại đây? Sao ta không thấy?

Trương Tam cười nhẹ:

- Người giết người rồi, chẳng lẽ để lộ xác chết giữa đường cho người ta trông thấy?

Hắn lắc đầu, lẩm nhẩm tiếp:

- Con người hơn ba mươi tuổi đầu rồi, vẫn không tiến bộ chút nào! Cứ chứng nào tật ấy!

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Hay chưa! Đến người cũng bắt chước Lưu Hương nói xấu ta nữa à? Người là cái quái gì, hử Trương Tam? Lần sau nếu người trộm châu ngọc của ai, thì đừng hòng ta che chở cho nữa đấy! Ta lại còn chỉ đích danh người cho khổ chủ nữa đấy!

Vừa bị Lưu Hương xỏ ngọt, y tức tràn hông không nơi phát tiết, bây giờ Trương Tam cũng xỏ luôn, y tức muốn điên lên.

Câu Tử Trường đâu biết được ba người đó nếu chẳng có việc gì thì đấu khẩu với nhau thành đám giặc nhỏ. Hắn nghĩ hắn có bản phận hòa giải, đem lại hòa khí cho họ nên vội thốt:

- Hai cái xác đó chìm lỉm trong nước, bọn này mới lôi lên đó, kể các hạ trở về.

Làm gì Hồ Thiết Hoa không thấy hai xác chết ướt sũng, nước còn chảy ròng ròng? Tuy nhiên y cũng ạ lên một tiếng.

Câu Tử Trường tiếp:

- Hung thủ nhét cát vào y phục nạn nhân trước khi quăng xác xuống sông. Nếu Hương Soái không nhận ra máu rỏ thành đường dài, thì không làm sao biết được dưới nước có thi thể họ.

Hồ Thiết Hoa nhạt giọng:

- Như vậy là các vị tài lắm rồi! Phải thế không?

Câu Tử Trường thở dài:

- Đôi mắt của Hương Soái rất tinh! Quả thật trên đời không có ai sánh được!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Các hạ khâm phục hẳn cực độ, phải không?

Câu Tử Trường gật đầu:

- Đúng vậy!

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng lớn hơn:

- Các hạ muốn học hỏi nơi hần?

Câu Tử Trường đáp:

- Đó là điều ước vọng của tại hạ!

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Học ai không học, lại học nơi hần! Các hạ có ý muốn thật lạ lùng!

Câu Tử Trường mỉm cười, không nói gì nữa.

Bỗng một điểm sáng xanh nhạt, từ đâu đó, bắn vút lên không rồi tắt liền trong bóng mờ của đêm vừa phủ xuống.

Dĩ nhiên không gian chưa tối hẳn, do đó điểm sáng không ngời chiếu rõ ràng. Nhưng mừng tượng Câu Tử Trường biến sắc mặt. Rồi hần vòng tay, điểm một nụ cười, thốt:

- Tại hạ có việc, cần phải đi trước. Chào Hương Soái, Hồ huynh! Chúng ta sẽ gặp lại nhau tại Tam Hòa Lâu.

Thốt xong, hần nhích động thân hình. Hần soạc đôi chân dài, thoáng mắt đã đi xa ngoài hai ba mươi trượng. Rồi hần biến mất dạng liền. Hồ Thiết Hoa muốn nắm giữ hần lại cũng chẳng kịp.

Lâu lẫm, Trương Tam buông tiếng thở dài thốt:

- Nói cho công bằng, thuật khinh công của hần quả thật có hạng lắm!

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng vậy!

Trương Tam tiếp:

- Ta xem thuật khinh công của hần không giống với thuật của bất cứ môn phái nào tại Trung thổ.

Lưu Hương đáp:

- Đúng vậy!

Trương Tam hỏi:

- Loại thân pháp đó, người có thấy lần nào chưa?

Lưu Hương lắc đầu cười nhẹ:

- Ta không thấy nhiều loại võ công khác nữa, chứ chẳng riêng gì thân pháp đó!

Hồ Thiết Hoa vụt thốt:

- Ta thấy cái môn vượt môn ngựa của hần rất cao minh!

Lưu Hương điềm nhiên:

- A!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người tưởng hần thật tâm bội phục người à?

Rồi y cười lạnh, tiếp:

- Hần cố ý giả vờ cái gì cũng không biết, cố ý ve vuốt người, để lấy lòng người. Hần là hần có dụng ý sao đó, người phải cẩn thận mới được!

Lưu Hương mỉm cười:

- Biết đâu hần thật sự bội phục ta! Người cần gì phải ganh?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Ta ganh lắm chứ! Khi nào người nhận thức là mắc mưu hần thì đừng trách ta sao không cảnh cáo!

Lưu Hương lại cười:

- Bởi hần không vượt môn người nên người chướng mắt, có thể thôi!

Trương Tam cười phụ họa, rồi cau mày thốt:

- Ta xem hành tung của hần rất khả nghi. Chiếc rương của hần là cả một bí mật! ít nhất người cũng nên hỏi lai lịch của hần!

Lưu Hương lắc đầu:

- Mình không cần hỏi, tự nhiên sẽ có người hỏi.

Trương Tam lấy làm lạ:

- Ai?

Lưu Hương buông gọn:

- Đinh Phong!

Hồ Thiết Hoa chen vào:

- Nếu đêm nay hấn không đến Tam Hòa Lâu?

Lưu Hương cười nhẹ:

- Một kẻ đang trống bụng, thích ăn ngon, uống ngon, biết có chỗ ăn uống mà khỏi chi tiền lại không đến thì đúng là một sự lạ.

Hồ Thiết Hoa nhìn hai xác chết, hỏi:

- Người quan sát vết thương chưa?

Lưu Hương gật đầu:

- Nơi hông tả.

Hồ Thiết Hoa lật hai xác xem lại.

Nơi hông tả, mỗi xác có một vết thương tròn, bằng đồng tiền, máu đã ngưng chảy. Vết thương dầm nước lâu nên trắng nhợt. Chùng như khá sâu.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Chúng bị tên bắn.

Lưu Hương đáp:

- Ủ!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Bờ sông rất cạn, ít nhất cũng cách bờ ngoài mười trượng thuyền mới đi được!

Trương Tam sửa cho đúng:

- Ngoài hai mươi trượng!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Bắn tên ngoài hai mươi trượng xa, xuyên hông người gây tử thương, hung thủ quả có nội lực cao thâm!

Lưu Hương gật đầu:

- Rất hiếm người có tài cỡ đó!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Trên giang hồ, ít có người dùng nổi cung cứng, tên lớn.

Lưu Hương gật đầu:

- Phải là tay phi thường!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Và tài bắn cũng rất chuẩn! Vừa chuẩn lại vừa nhanh làm địch không sao tránh kịp?

Lưu Hương lại gật đầu.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Vậy là rõ lắm rồi!

Lưu Hương tặc lưỡi:

- Người thấy thế nào?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người chưa đoán ra là ai à?

Lưu Hương lắc đầu:

- Chưa!

Hồ Thiết Hoa lộ vẻ đắc ý:

- Ngoài Võ Duy Dương, còn ai nữa?

Lưu Hương cau mày:

- Người nói Võ Duy Dương giết chúng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Phải! Ai cũng biết y có thân lực làm nổi việc đó! Những mũi Phụng Vĩ Tiên của y bắn ra, trăm phát trăm trúng. Năm xưa đánh nhau với Thần Long Bang, tuy trong bảy trận y bại năm, song mười ba mũi Phụng Vĩ Tiên đã hạ mười ba chủ thuyền trong giang đội của Thần Long Bang, làm cho đối phương khiếp đảm kinh hồn. Cũng vì vậy mà Vân Tùng Long xếp bớt oai phong, cùng y đính ước sự bất tương xâm lấn nhau.

Y cười mấy tiếng rồi tiếp:

- Việc đó, chẳng những Võ Duy Dương đắc ý nhất trong đời mà tin tức loan ra, thanh danh của y vụt lên cao tột đỉnh. Chẳng lẽ người không biết?

Lưu Hương thốt:

- Tự nhiên ta có biết chứ! Và ta còn nhớ đến ngày nay.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

- Người không quên, thế tại sao không nghĩ đến sự tình này chính do Võ Duy Dương gây ra? Ta xem trong hai năm nay, tử sắc đã làm cho người đàn độn mất rồi!

Trương Tam sùng sốt, thù người một lúc, bỗng cất tiếng:

- Quả nhiên trong hai năm nay, Tiểu Hồ thông minh hơn trước nhiều!

Hồ Thiết Hoa đắc ý quá cỡ, tiếp luôn:

- Chưa hết đâu! Võ Duy Dương nghĩ rằng nếu y dùng Phụng Vĩ Tiễn thì chẳng hóa ra lộ liễu lắm sao! Do đó, hắn giết nạn nhân rồi hắn rút tên ra ngay, hủy diệt thi thể, tàng tích cho người đời vĩnh viễn không truy ra!

Trương Tam vỗ tay:

- Đúng đạo lý lắm! Đúng lắm!

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

- Còn điều này, ta nghĩ không ra!

Trương Tam hỏi:

- Điều gì?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Hai kỵ sĩ là thuộc hạ của Võ Duy Dương, tại sao Võ Duy Dương lại hạ sát thuộc hạ?

Trương Tam trầm ngâm một chút, nhìn qua Lưu Hương:

- Người biết chứ?

Lưu Hương đáp:

- Cái gì ta cũng không biết hết! Ta chỉ biết hai kẻ đó không phải là Võ Duy Dương giết họ!

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Võ Duy Dương không giết thì ai giết? Đầu óc của người biến thành gỗ đá mất rồi!

Lưu Hương từ từ hỏi:

- Họ bốn ba như vậy là có phải đi tìm Võ Duy Dương chăng? Hả?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Tự nhiên là vậy rồi! Rất tiếc họ đi tìm thực sự, chứ nếu không thì làm gì bị Võ Duy Dương sát hại?

Lưu Hương tiếp:

- Họ đã đi tìm Võ Duy Dương, tìm gặp Võ Duy Dương rồi họ phải dừng lại gặp y, đúng vậy không?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Tự nhiên!

Lưu Hương tiếp:

- Họ dừng lại gọi thì hẳn họ ở trong cái thế đối diện với Võ Duy Dương. Phải vậy không?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Tự nhiên!

Lưu Hương tiếp:

- Họ đối diện với Võ Duy Dương, nếu Võ Duy Dương bắn thì làm sao tên trúng hông tả của họ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ, vẻ đặc ý tiêu tan mất.

Trương Tam cười lớn:

- Có thể là Võ Duy Dương bắn theo cái lối vòng tròn. Tên đi nửa chừng, chuyển hướng, hoành sang tả bay tới.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn hắn, miệng tượng muốn nhai sống hắn.

Lưu Hương tiếp:

- Còn nữa! Võ Duy Dương tung hoành trên giang hồ hơn hai mươi năm dài, dĩ nhiên y phải trở thành lão luyện. Nếu y muốn hủy diệt tàng tích thì y có một ngàn lẻ một cách rất hoàn hảo, khi nào chúng ta phát hiện ra?

Trương Tam lại cười vang:

- Có thể lúc đó y quá say nên hết mọi phương pháp hoàn hảo.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Còn gì nữa không?

Lưu Hương gật đầu:

- Còn chứ! Hai con ngựa đang chạy, hai kỵ sĩ thọ thương ngã xuống, ngựa phải chạy luôn tới, tại sao lại chạy trở lại?

Trương Tam mỉm cười:

- Có lẽ hai con ngựa đó ăn mặn, không ăn cỏ nên chạy trở lại kiếm cỏ nướng của ta mà ăn!

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên, hét oang oang:

- Được! Được! Các người đều thông minh hơn ta! Vậy các người hãy nói rõ cho ta hiểu sự tình như thế nào đi!

Lưu Hương thốt:

- Người bắn tên, nhất định là ẩn núp nơi bờ sông, hai kỵ sĩ đi gấp, không thể trông thấy được nên mới bị bắn trúng nơi hông tả!

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Hừ!

Lưu Hương tiếp:

- Người đó dùng tên lớn, song vị tất là cung mạnh! Bởi khoảng cách không hẳn là hai mươi trượng!

Trương Tam thốt:

- Không quá hai trượng, nói chi đến hai mươi trượng? Trong khoảng hai trượng, đến ta cũng bắn trúng đích, cần gì phải là tay thiện xạ! Kể chuyên môn bắn lén phải là tay thiện xạ rồi!

Lưu Hương tiếp:

- Hung thủ dùng tên lớn, là cốt để cho chúng ta nghi Võ Duy Dương hạ thủ. Do đó hẳn cố ý lưu lại dấu máu cho chúng ta tìm ra xác chết.

Trương Tam tiếp luôn:

- Hẳn còn sợ chúng ta không tìm ra nên chặn ngựa đuổi chạy trở lại, rồi còn bôi máu lên yên ngựa. Đúng vậy không nào?

Lưu Hương gật đầu:

- Không sai! Chứ nếu không thì hai kỵ sĩ thọ thương nơi hông, làm gì có máu vấy yên ngựa?

Hồ Thiết Hoa nín lặng.

Trương Tam thốt:

- Có điều này khó hiểu quá!

Lưu Hương hỏi:

- Điều gì?

Trương Tam cau mày:

- Hung thủ giết người, thân không hay, quỷ không biết, tại sao lại muốn cho bọn ta biết?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Vì hần biết chúng ta trông thấy hai kỵ sĩ, hần sợ chúng ta truy cứu nên cho chúng ta biết là hai kỵ sĩ chết rồi.

Trương Tam thốt:

- Cái đạo lý đó miễn cưỡng chấp nhận được! Nhưng dù cho là Võ Duy Dương hạ thủ đi nữa, thì tiền pháp Phụng Vĩ đâu phải bất cứ ai cũng dùng được? Tại sao hần giá họa cho Võ Duy Dương?

Hồ Thiết Hoa đố lý.

Lưu Hương từ từ thốt:

- Hung thủ hành động như vậy, chẳng phải sợ chúng ta truy cứu, mà cũng không giá họa cho Võ Duy Dương.

Trương Tam hừ một tiếng:

- Vậy là để làm gì?

Lưu Hương đáp:

- Để cho chúng ta biết là Võ Duy Dương còn sống!

Trương Tam và Hồ Thiết Hoa cùng nhìn nhau như không hiểu Lưu Hương muốn nói gì.

- Nếu ta đoán không sai thì hần là Võ Duy Dương đã chết rồi!

Trương Tam giật mình:

- Người nói Võ lão đại ca đã bị chúng hạ độc thủ?

Lưu Hương gật đầu:

- Ta đoán như vậy! Nhưng chúng muốn dấu nhem việc đó không cho người ngoài biết. Có thể có kẻ đồng mưu nên sự tình cần được giữ bí mật. Nếu chúng ta tin rằng hai kỵ sĩ đó bị Võ Duy Dương sát hại thì đương nhiên chúng ta phải tin luôn là Võ Duy Dương còn sống!

Chàng thở dài, tiếp luôn:

- Bọn đó, mưu kế rất sâu, thủ đoạn rất độc, phương sách lại chu đáo, đúng là bọn người đáng sợ. Điều đáng sợ nhất, là cho đến ngày nay, chưa ai biết mưu đồ của chúng nhằm mục đích gì?

Trương Tam lè lưỡi:

- Cũng may, hôm nay chúng không nhận ra ta!

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Lửa trong lò nơi mũi thuyền chưa tắt.

Trương Tam đập tay lên đầu vai của Hồ Thiết Hoa rồi bảo:

- Thời gian chưa muộn lắm. Chúng ta lên thuyền làm thêm vài con cá nướng đi!

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Đêm nay ta muốn dành bụng để chứa cái cửa hàng Tam Hòa Lâu. Sáng mai ta sẽ trở lại ăn cá nướng của người.

Trương Tam lẩm nhẩm:

- Mất cơ hội này, chỉ sợ ngày mai người không có cá nướng mà ăn đầu nhé!

Y lắc đầu, tự lẩm nhẩm, từ từ lên thuyền, từ từ cất tiếng ca, lời ca khúc tiễn đưa Kinh Kha qua sông Dịch.

Lời ca có ý nghĩa là ra đi không trở lại!

Hồ Thiết Hoa cười mắng:

- Đứng lại cái miệng chó, há ra là sữa vang, không nói tiếng người! Ta không tin Tam Hòa Lâu là Tần Đình, có bạo chúa Tần Thủy Hoàng chờ đón!

Lưu Hương trầm ngâm một lúc, vụt bật cười khan, thốt:

- Hần nói đúng! Cái cơ hội ăn cá nướng của hần, theo ta không còn nhiều đâu.

Bỗng một tiếng kêu kinh hãi vang lên, Trương Tam chui vào thuyền, lại thụt lùi nhanh, mặt thì đổi sắc song miệng vẫn cười thốt:

- Cả đến những vật không đáng giá nửa đồng tiền trên thuyền của ta cũng biến mất luôn theo những gì đáng giá. Hồ bằng hữu có tình quan cố thì thật là lỗi quá!

Hồ Thiết Hoa nhìn Lưu Hương, bật cười lớn:

- Chẳng ngờ hôm nay đại gian lại gặp tiểu trộm!

Cả hai cùng phi thân lên thuyền.

Họ thấy một người nấp mình trong một góc thuyền. Trong thuyền có ngọn đèn, đèn không sáng lắm, họ không thấy rõ người đó có hình dáng như thế nào, chỉ thấy đôi mắt thôi.

Đôi mắt đó rất sáng!

Đôi mắt đó rất ít người trông thấy. Hay nói một cách khác không phải bất cứ ai cũng có đôi mắt đó.

Đẹp! Hiển nhiên rồi!

Rất tiếc, hiện tại vẻ đẹp của đôi mắt bị niêm kinh hoàng làm tan biến phần lớn.

Trương Tam cười lớn.

- Ở đây, tại hạ đâu có cái gì quý giá! Bất quá mấy đôi vợ rách, nếu cô nương không hiền hời thú, xin tự tiện lấy mà dùng. Tại hạ không làm sao cố gắng hơn thế, cô nương đành vậy!

Người trong góc thuyền bất động, không đáp mà cũng không đi, tưởng chừng góc thuyền là giang sơn riêng biệt, bất khả xâm phạm.

Trương Tam cau mày:

- Cô nương còn chờ gì nữa mà chưa đi!

Người trong thuyền lắc đầu.

Trương Tam gằn giọng:

- Thế cô nương chờ tại hạ túm lấy, quăng xuống sông à?

Hần làm như phải đuổi người gấp.

Hồ Thiết Hoa nắm hần giữ lại, trừng mắt gắt:

- Người điên rồi chẳng?

Trương Tam sùng sộ:

- Ta điên? Tại sao người nói thế?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Nhà có người đẹp đến viếng, người ta ai ai cũng tìm mọi cách lưu lại còn không được, sao người lại đuổi đi?

Trương Tam cười lớn:

- Cô nương nghe đó chẳng? Hắn là tay đại hiệu sắc, cô nương ở đây lâu bất lợi lắm! Hãy đi gấp đi!

Trừ châu ngọc ra, Trương Tam không ham thích gì khác, kể cả mỹ nhân.

Nhưng, người trong thuyền lại lắc đầu.

Hồ Thiết Hoa cười hì hì thốt:

- Cô nương không nên nghe lời hắn! Bất quá tại hạ kết giao bằng hữu vậy thôi, còn như việc ở đi thì tùy tiện nơi cô nương. Thấy thích thì ở, ở đến bao lâu cũng chẳng sao. Không thấy thích thì ung dung đi nơi khác! Tại hạ đảm bảo chẳng ai dám làm điều vô lễ đối với cô nương!

Y định ninh là đối tượng sẽ cảm kích y không tưởng nổi. Ngờ đâu vị cô nương đó lại trừng mắt nhìn y.

Hồ Thiết Hoa kinh ngạc, chợt nhận ra đôi mắt đó rất quen, phảng phất có gặp nàng ở một địa phương nào đó.

Y chưa nói gì, Lưu Hương cất tiếng:

- Kim cô nương đây!

Người trong góc thuyền gật đầu.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Phải rồi! Khi giận nàng trừng mắt, cái trừng rất đặc biệt, ta nhận ra dễ dàng. Này, Trương Tam.

Y quay đầu, đảo mắt tìm Trương Tam, song Trương Tam như cái bóng ma, đã biến mất.

Lưu Hương hỏi:

- Vì sao cô nương lại đến đây?

Kim Linh Chi vẫn còn thu mình trong góc, chưa chịu mở miệng. Hồ Thiết Hoa trầm gương mặt, hừ lạnh thốt:

- Tôn quý như Kim cô nương lại tìm đến một chỗ như thế này thì thật là một điều kỳ quái. Hay là cô nương còn nuôi ý định lấy mạng sống của tại hạ!

Kim Linh Chi đảo mắt, đôi mắt mừng tưng đỏ lên. Trái với lẽ thường, nàng không phát cáu. Nàng có vẻ đáng thương hại quá chừng. Bất giác Hồ Thiết Hoa cảm thấy lòng mềm lại. Ý vốn tánh không bạo tàn lắm, huống chi đối tượng là một nữ nhân! Khách anh hùng nào chẳng cố gắng đối xử dịu dàng với nữ nhân! Huống chi nữ nhân lại đẹp! Lòng mềm thì dịu giọng, y thốt:

- Nếu cô nương còn giận đối tại hạ thì cứ đánh tại hạ mấy cái đi cho hả!

Lưu Hương mỉm cười, nối lời:

- Nhưng Kim cô nương đến đây đâu có phải để tìm người?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Không tìm ta, chẳng lẽ Kim cô nương tìm người! Nàng tìm người để làm gì chứ?

Lưu Hương không quan tâm đến y, trầm giọng nói:

- Kim cô nương đã gặp sự gì ngoài ý muốn, phải chăng?

Kim Linh Chi gật đầu.

Hồ Thiết Hoa vụt miệng hỏi:

- Chẳng lẽ có kẻ dám vô lễ với Kim cô nương?

Kim Linh Chi cúi đầu, dường như nàng khóc.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Hay cô nương không phải là đối thủ của bọn người đó? Cho nên tìm đến đây mà trốn?

Kim Linh Chi rút mình sát góc thuyền, tợ hồ rung rung.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Ai dám khinh khi Kim cô nương? Có phải tiểu tử Đinh Phong chăng?

Kim Linh Chi không gật đầu, không lắc đầu nhưng khóc to, khóc nhiều hơn trước, nghe bi ai quá độ.

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

- Tiểu tử đó thật to gan mà! Này Kim cô nương, có bọn tại hạ ở đây, cô nương đừng sợ gì hết.

Y càng nói càng biểu lộ khí khái. Tánh khí của y sôi động lên mỗi lúc thấy nam nhân khinh nhờn nữ nhân. Y căm hận tiếp:

- Tên tiểu tử đó hiện tại ở đâu? Cô nương hãy dẫn tại hạ đi tìm gã!

Kim Linh Chi lại rút mình về phía hậu, đụng vách thuyền rồi mà còn muốn rút nữa, rút mãi. Muồng tượng là nàng bị truy nã, không còn đường chạy, không còn chỗ trốn. Nàng như con dê con bị con hổ đuổi dồn.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Cô nương thọ thương?

Kim Linh Chi chỉ rung giọng:

- Tôi.

Nàng rú khê một tiếng, tợ hồ không chịu nổi cơn đau!

Hồ Thiết Hoa xúc động tâm tư bảo:

- Thương thế ở tại chỗ nào, có nặng lắm không? Cô nương cho xem được chứ?

Y vừa thốt vừa chui vào mũi thuyền. Lòng mũi không lớn, lại có mùi hôi thối đặc biệt, chỗ ở của nam nhân độc thân, tự nhiên có cái mùi đặc biệt đó. Kim Linh Chi là bậc thiên kim tiểu thư, thực ra dù có bị đuổi cùng đường, chết thì chịu chứ khó chui mình ẩn trong cái hôi thúi đó nổi. Vậy mà nàng có mặt tại đây!

Hồ Thiết Hoa thở dài, tiếp:

- Tuy tại hạ không là danh y, song có thể chữa trị thương tích được. Kim cô nương cứ yên trí cho tại hạ xem thương thế đi! Nhất định là tại hạ có cách chữa!

Kim Linh Chi chuyển mình, duỗi chân ra, rung rung giọng thốt:

- Hắn. hắn muốn giết tôi! Nhát đao của hắn suýt làm cụt chân tôi!

Mũi thuyền rất tối, Hồ Thiết Hoa phải ngồi xuống, song y nhìn mãi chẳng thấy vết thương ở chỗ nào trên chân nàng.

Bất giác y hét to:

- Trương Tam! Người chui vào xó nào rồi! Nghèo đến nỗi không có một ngọn đèn sáng à?

Y định đưa tay sờ lên chân nàng, tìm xem vết thương ở đâu. Nào ngờ tay y vừa đưa ra, cái chân bị thương của Kim Linh Chi động đậy, chẳng những động đậy được mà còn động nhanh động mạnh, chân đó đập lên huyết Kiên Tinh ở đầu vai y, rồi chân kia bay ra luôn, bắn tung Hồ Thiết Hoa ra ngoài. Nàng sử dụng Thối Pháp Uyên Ương của Bắc phái chính tông. Hồ Thiết Hoa rơi xuống, nằm bất động không kịp kêu lên một tiếng. Rồi ánh kiếm chớp lên, mũi trường kiếm chỉ thẳng vào yết hầu y.

Kim Linh Chi trừng mắt quát:

- Con quỷ háo sắc, ngươi dám mò đến đùi của ta à? Ngươi quên ta là ai rồi sao chứ?

Hồ Thiết Hoa thở dài, cười khổ:

- Cái gì tại hạ cũng nhớ hết, chỉ quên một điều, quên cô nương là nữ nhân? Nam nhân nào muốn giúp đỡ nữ nhân, nam đó phải gặp phiền lụy là cái chắc! Kẻ nào tin lời của nữ nhân, kẻ đó sắp sửa về châu diêm chúa!

Kim Linh Chi cười lạnh:

- Ngươi là cái quái gì mà ta cần đến sự trợ giúp của ngươi? Dù người trong thiên hạ có chết hết, ta cũng chẳng cần kêu gọi đến người!

Bồng nàng quay đầu lại hét lớn:

- Đứng đâu yên đó, kẻ nào nhích động ta giết hần trước!

Thực sự chỉ có mỗi một Lưu Hương tại cục trường, và chàng không hề nhích động. Khi chàng phát hiện sự tình bất lợi thì muợn mắt rồi, không còn xuất thủ kịp nữa.

Kim Linh Chi gằn giọng:

- Ta hỏi ngươi, hần có phải là bằng hữu của ngươi chăng?

Lưu Hương thở dài:

- Xem ra dù tại hạ muốn không thừa nhận cũng không được!

Kim Linh Chi tiếp:

- Ngươi muốn hần sống hay muốn hần chết?

Hồ Thiết Hoa chận liền:

- Đương nhiên là hần muốn tại hạ sống! Nếu tại hạ chết thì còn ai đánh giặc mồm với hần?

Lưu Hương tiếp:

- Phải đó! Hắn mà chết, thì đúng là tại hạ hưởng cảnh thái bình. Rất tiếc bình sanh tại hạ chưa hề được một ngày nào!

Kim Linh Chi gật đầu:

- Được rồi! Nếu người muốn hắn sống thì hãy đi tìm Trương Tam dẫn về đây cho ta!

Câu nói của nàng vừa buông dứt, Trương Tam xuất hiện liền, gương mặt khổ não, hấn thốt:

- Tại hạ không muốn hắn chết, trong bọn bằng hữu của tại hạ không có ai ngốc như hắn! Mất hắn rồi là khó tìm người lấp chỗ trống lắm!

Hồ Thiết Hoa hét lên:

- Ta là quỷ háo sắc hay là một gốc tử?

Trương Tam đáp:

- Người kiêm cả hai, là một gốc quỷ háo sắc!

Hồ Thiết Hoa bật cười khan:

- Hay ghê! Hay ghê!

Kim Linh Chi chớp mắt, nghe họ đấu khẩu, không chen vào được lời nào. Sự tình trước mắt làm cho nàng hết sức kinh dị. Nếu một người nào sa vào tay nàng, thì người đó dù không run sợ, không biến sắc cũng phải lo âu. Nhưng Hồ Thiết Hoa cười nói tự nhiên, niềm vui thích thú lộ rõ ràng. Y không sợ chết!

Bàn tay của Kim Linh Chi nhích nhẹ một chút, mũi kiếm dí sát yết hầu Hồ Thiết Hoa hơn rồi nàng cao giọng nạt:

- Các người cho rằng thuyền không dám giết hắn phải không?

Trương Tam thở dài, lẩm nhẩm:

- Tự nhiên là cô nương dám lắm chứ! Đến nam nhân tằm mà cô nương còn dám nhìn, thì trong thiên hạ có việc gì cô nương không dám làm?

Kim Linh Chi nổi giận:

- Người léo nhéo cái gì đó?

Trương Tam cười vuốt:

- Tại hạ nói cô nương là vị nữ trung hào kiệt, cô nương giết người đâu phải là việc lạ? Chỉ cầu xin cô nương đừng bức bách tại hạ nhảy xuống sông thôi. Còn ra bất cứ nơi nào, tại hạ cũng đi đến được!

Kim Linh Chi hừ một tiếng:

- Người nhảy xuống sông, tắm rửa đi cho ta!

Trương Tam hét lên:

- Trời ơi! Tắm rửa! Nửa tháng trước tại hạ có tắm một lần rồi mà! Hiện tại thân thể còn sạch chán!

Kim Linh Chi quát:

- Người muốn cứu hãn phải nhảy xuống sông ngay, không được lơi thôi gì cả!

Trương Tam dờ khóc dờ cười, nhả mặt thốt:

- Bây giờ tối rồi, nước sông lạnh, mà lòng sông lại có vô số chướng ngại, nước lại chảy xiết.

Kim Linh Chi cười lạnh:

- Nếu chẳng vậy, ta có bảo người nhảy làm gì?

Trương Tam hỏi:

- Tại sao cô nương ác thế?

Kim Linh Chi bĩu môi:

- Người báo hại ta nấp trong thuyền suốt nửa ngày, ngửi cái mùi hôi thúi của người. Khi nào ta không báo hận?

Trương Tam lắc đầu:

- Nhưng tại hạ đâu có mời thỉnh cô nương đến đây?

Kim Linh Chi nói:

- Tại sao người không thu dọn nơi này cho có ngăn nắp, sạch sẽ? Ta không cần người phân trần gì cả. Ta chỉ hỏi người, nhảy hay không nhảy?

Trương Tam thở dài, lẩm nhẩm:

- Cái vị cô nương thật là không chịu nghe ai giảng lý! Ta nghĩ trong tương lai, chồng của nàng dám chết vì tức uất với nàng lắm!

Kim Linh Chi trừng mắt:

- Người léo nhéo cái gì nữa đó?

Trương Tam vội cười vuốt:

- Tại hạ nói cô nương phân phát đầu kẻ nào dám cãi.

Hắn bắt đầu xoa chót mũi rồi nhún chân, nhảy xuống giếng sông kêu ùm một tiếng.

Nàng Kim Linh Chi chưa hài lòng, trừng mắt nhìn Lưu Hương quát:

- Hiện tại đến lượt người!

Lưu Hương nhếch nụ cười khổ:

- Chẳng lẽ cô nương cũng muốn cho tại hạ tắm rửa luôn?

Kim Linh Chi cười lạnh:

- Đầu có tiện nghi cho người như vậy!

Lưu Hương hỏi:

- Thế cô nương muốn tại hạ phải như thế nào?

Kim Linh Chi đáp:

- Ta muốn người thay ta lấy một vật. Nếu người bằng lòng thì ta tha hẳn tức khắc!

Lưu Hương thở phào:

- Chẳng hay cô nương muốn tại hạ lấy vật gì?

Kim Linh Chi buông gọn:

- Đào!

Lưu Hương cau mày:

- Đào? Đào gì?

Kim Linh Chi tiếp:

- Đào là đào để ăn, chẳng lẽ người chưa từng nghe nói đến thứ trái đó!

Lưu Hương mỉm cười:

- Hiện tại thì không nhằm mùa đào, song cô nương muốn có thì phải cố tìm cho có!

Kim Linh Chi tiếp luôn:

- Bất quá thứ đào do ta đòi hỏi đó có phần đặc biệt hơn đào thông thường!

Lưu Hương hỏi:

- Đặc biệt như thế nào!

Bỗng chàng biến sắc, tựa hồ vừa nghĩ ra một điều gì. Chàng kêu lên thất thanh:

- Có phải cô nương muốn thứ đào có cái tên là Ngọc Bàn đào, trồng trong Cự Lạc Cung, tại Tinh Tú Hải ở hướng Tây?

Kim Linh Chi gật đầu:

- Đúng vậy?

Lưu Hương thở ra một luồng hơi lạnh, nhếch nụ cười khổ nói:

- Loại đào do cô nương đòi hỏi thật là đặc biệt!

Kim Linh Chi lạnh lùng:

- Nếu không đặc biệt thì ta đòi làm chi?

Nàng tiếp luôn:

- Nửa tháng nữa là đến lễ bát tuần của tổ mẫu ta, các ca ca, thơ thơ, thúc thúc, bá bá ta đều chuẩn bị lễ thọ xong cả rồi, chỉ còn ta là chưa có gì cả!

Lưu Hương thở dài:

- Nếu cô nương có thứ Ngọc Bàn đào của Cự Lạc Cung làm lễ thọ thì xuất sắc là cái chắc! Nhất định phải đặc biệt hơn tất cả các lễ thọ khác!

Kim Linh Chi gật đầu:

- Đúng vậy! Theo truyền ngôn của khách giang hồ, thì Ngọc Bàn đào là giống tiên đào của Tây Thiên Vương Mẫu nương nương, hạng thiếu niên dùng thì dưỡng khí, bảo trì dung nhan, người già dùng thì trường sanh bất lão.

Lưu Hương thốt:

- Nếu cô nương biết vậy, hẳn cũng biết luôn là Ngọc Bàn đào mười ba năm mới kết trái một lần, vả lại...

Kim Linh Chi chặn lại:

- Ta đã dò tin kỹ rồi, năm nay là đúng mùa Ngọc Bàn đào kết trái. Và ta không muốn nhiều, chỉ cần bốn năm trái là đủ!

Lưu Hương thở ra, cười gượng:

- Cô nương có biết là mỗi lần kết trái như vậy, thực sự được bao nhiêu trái chẳng?

Kim Linh Chi đáp:

- Bảy trái.

Hồ Thiết Hoa chen vào:

- Đúng! Ngọc Bàn đào mười ba năm mới kết trái một lần, và mỗi lần chỉ có bảy trái. Người ta chỉ có bảy trái đào mà cô nương đòi đến năm trái, chẳng lẽ cô nương cho rằng lão quái vật tại Cự Lạc Cung là con cái của lão Xú Trùng?

Lưu Hương thở ra:

- Dù cho là cha của lão quái vật, chỉ sợ một trái cũng không có, đừng nói là năm trái!

Kim Linh Chi hỏi:

- Tại sao?

Lưu Hương giải thích:

- Phu nhân của Trương Bích Kỳ, cung chủ Cự Lạc Cung là Tôn Bất Lão, rất thích đẹp, năm xưa từng phát trọng thệ tuyệt đối không để cho chồng trông thấy vẻ già của bà.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Trương phu nhân là người thông minh, rất rõ nam nhân rất chán thấy vợ già! Vợ mà già rồi thì trong mười ông chồng có đến chín sanh tâm lạ ngay!

Kim Linh Chi cũng thở dài, thốt:

- Nhưng là con người thì không ai tránh khỏi cái lúc già, phải vậy không?

Nữ nhân nói đến tiếng già là phải sầu ngay! Dù tánh khí chẳng khác nam nhân, nàng cũng không ra ngoại lệ.

Lưu Hương tặc lưỡi:

- Bà ta nói thế là lo ngại mau già, mà khi cái già đến với bà thì bà chết ngay, chết để cho chồng bà không thấy được vẻ già nua của bà!

Hồ Thiết Hoa cười, cãi:

- Người nói thế là đoán sai cái ý bà!

Lưu Hương cau mày:

- A!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Khi cái già đến với bà, bà sẽ giết chồng, vì chỉ có những người chết là không còn thay đổi tâm tính được nữa! Phải vậy không?

Lưu Hương thở dài:

- Thực ra, cái tình cang lệ của hai vợ chồng đó cực kỳ thâm hậu, họ là đôi vợ chồng yêu quý nhau nhất, trong võ lâm không có đôi vợ chồng nào sánh bằng. Vô luận là ai trong hai người, một chết đi là một còn lại không làm sao sống sót nổi!

Rồi chàng tiếp luôn:

- Cực Lạc Cung trước kia có cái tên là Ly Sâu Cung, cung chủ Ly Sâu là Hiên Viên Dã, một tay nhất nhì trong hàng cao thủ võ lâm thời đó.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Ta cũng có nghe nói đến nhân vật ấy. Trời sanh ra lão ta có một thân lực kinh người, trên giang hồ không ai khả dĩ là đối thủ của lão. Lão dùng một loại vũ khí nặng trên trăm cân. Tuy nhiên về sau lão đột ngột mất tích, chẳng ai biết được kết cục của lão như thế nào.

Lưu Hương tiếp:

- Lúc đó Trương Bích Kỳ chưa tròn ba mươi tuổi, lão ta cũng vừa góp mặt trên giang hồ, tạo được một chút thanh danh. Có một hôm lão tìm đến Tinh Tú Hải, đòi quyết đấu với Hiên Viên Dã. Điều kiện ước đấu lại rất lạ kỳ, lão đem vợ chồng lão ra đánh cuộc. Nếu bại, cả hai vợ chồng chịu chết, nếu thắng, lão chiếm đoạt Ly Sâu Cung, chỉ vì tại Ly Sâu Cung có Ngọc Bàn đào, diên niên ích thọ!

Hồ Thiết Hoa bật cười lớn:

- Một cuộc ước đấu với những điều kiện như vậy có chỗ bất công, Trương Bích Kỳ thắng thì thừa hưởng một khung cảnh hoa lệ hơn hoàng cung, mà vợ của lão ta lại còn có thứ đào quý để giữ mãi dung nhan thanh xuân bất lão! Còn như Hiên Viên Dã thắng thì lão ấy có lợi gì với hai xác chết ngông cuồng kia? Nếu ta là Hiên Viên Dã, vị tất ta chấp nhận một cuộc đấu như vậy!

Lưu Hương đáp:

- Đành là có chỗ bất công song Hiên Viên Dã là bậc đại thành danh, từng ngang dọc khắp sông hồ khi nào lại xem ra gì hai tay non vừa tập tành bước đi tìm con đường phiêu bạt? Do đó lão ta chấp thuận ngay và hạn định trong vòng ba trận đấu.

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

- Ba trận?

Lưu Hương gật đầu:

- Một trận đấu bằng vũ khí, một bằng nội lực, và trận thứ ba bằng khinh công.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Về vũ khí thì Hiên Viên Dã kể như vô địch trong thiên hạ rồi. Còn nội lực thì cũng độc nhất trong thiên hạ. Tự nhiên hai tiểu tử và tiểu nữ ngoài vài mươi tuổi làm sao địch nổi? ít nhất Hiên Viên Dã cũng thắng được hai trận. Trong ba thắng hai là thắng cuộc rồi!

Lưu Hương mỉm cười:

- Lúc đó Hiên Viên Dã cũng nghĩ như vậy. Ngờ đâu Trương Bích Kỳ chẳng những học được võ công chân truyền, lão cũng thông minh tuyệt đỉnh, đã sớm nghĩ đến sự tình như vậy. Cho nên trước khi đến Tinh Tú Hải, lão ta có chế ra một thứ vũ khí khắc chế lại vũ khí của Hiên Viên Dã.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Vũ khí gì?

Lưu Hương đáp:

- Thứ dây đặc biệt tên là Tiêu Hồn Sách.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Ta chưa từng nghe nói đến loại vũ khí đó!

Lưu Hương cười nhẹ:

- Vật đó Trương Bích Kỳ chế, tên cũng do lão đặt thì ngoài lão ra còn ai biết được mà nói cho người nghe!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Vật đó ra sao?

Lưu Hương thốt:

- Bất quá là một đường dây dài dài vậy thôi!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Một đường dây dài đầu có thể dùng làm vũ khí? Làm sao lão gây tổn hại cho địch thủ?

Lưu Hương giải thích:

- Đường dây đó dài độ ba trượng, lão đứng ngoài cách ba trượng giao đấu với Hiên Viên Dã, vũ khí của Hiên Viên Dã tuy nặng thật song không làm sao đánh bay đường dây. Dù vũ khí của Hiên Viên Dã có dài đến ba trượng, thuật khinh công của Trương Bích Kỳ lại có phần cao hơn. Hiên Viên Dã muốn xấp lại gần cũng không làm sao được.

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng:

- Nhưng ngược lại với đường dây đó, Trương Bích Kỳ sao đánh được Hiên Viên Dã? Dùng đường dây làm vũ khí là tự chọn cái thế bất thắng rồi, đánh với người mà chọn cái thế bất thắng thì còn gì ngu hơn!

Lưu Hương đáp:

- Lão không ngu mà lão cũng chẳng cần thắng. Mục đích của lão là làm tiêu hao dần dần công lực của Hiên Viên Dã.

Hồ Thiết Hoa ạ một tiếng:

- Phải! Dùng một vũ khí nặng trên ngàn cân, vung vẩy lên tất phải phí lực nhiều, càng lâu càng phí. Tuy nhiên Hiên Viên Dã cũng không là ngọc tử, tự nhiên nhận thấy cái dụng ý của Trương Bích Kỳ. Vũ khí của Trương Bích Kỳ không gây tổn thương cho Hiên Viên Dã thì cần gì phải phí lực?

Lưu Hương mỉm cười:

- Vấn đề là vậy đó! Cái lý thì Hiên Viên Dã không cần phí lực, nhưng lão ta lại muốn thắng trong khi Trương Bích Kỳ không muốn thắng! Đã muốn thắng thì còn đánh cầm chừng làm sao được chứ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Đúng vậy! Với thân phận của Hiên Viên Dã, tự nhiên lão ta không thể chấp nhận một cuộc chiến hòa với Trương Bích Kỳ. Và với ý chí cần thắng, lão phải mắc mưu Trương Bích Kỳ là cái chắc!

Lưu Hương tiếp:

- Cho nên Hiên Viên Dã phải xuất lực, mà lại xuất toàn lực để tốc chiến tốc thắng. Ước vọng của Hiên Viên Dã là thế, song cả hai đánh nhau từ sáng sớm đến đêm khuya, cuộc chiến vẫn còn dang dở ở cái thế bất phân thắng bại. Đột nhiên Trương Bích Kỳ nhận bại, bởi lúc đó lão nhận ra Hiên Viên Dã đã tiêu tan chân lực

rồi, cơ hồ thành một cây cung kéo thẳng đường dây, kéo dây thêm chút nữa là cung gãy.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Tại sao Trương Bích Kỳ không nhân cơ hội đó mà hạ Hiên Viên Dã cho rồi? Hiên Viên Dã sức cùng, lực kiệt ngã xuống là điều tốt cho Trương Bích Kỳ chứ!

Lưu Hương đáp:

- Chỉ vì Hiên Viên Dã đã bức Trương Bích Kỳ vào tuyệt lộ, không còn lùi được nữa. Nếu cứ cái đà đó mà tiếp tục giao đấu thì dù Hiên Viên Dã có ngã luôn, chính Trương Bích Kỳ cũng khó sống. Như vậy có ích lợi gì? Bởi cuộc chiến không do tử thù mà có, nó chỉ do một tính toán thôi thì việc không có lợi, Trương Bích Kỳ không hề làm!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Rồi Trương Bích Kỳ nhân dịp đó đòi khai diễn cuộc đấu thứ hai?

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng vậy!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Trong trận thứ nhì, nhất định là họ tử thí võ công. Và lúc đó thì Hiên Viên Dã đã qua một cuộc ác chiến suốt ngày đêm, công lực tiêu hao, chỉ sợ không còn là địch thủ của Trương Bích Kỳ nữa.

Lưu Hương lắc đầu:

- Người lầm rồi! Hiên Viên Dã là người trời sanh có thần lực vô cùng, tuy ác đấu suốt ngày đêm, công lực kiệt quệ song Trương Bích Kỳ vẫn không nắm nổi phân tất thắng, bởi trận thứ hai này song phương tử thí ám khí và khinh công.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Hiên Viên Dã vốn không lấy ám khí và thuật khinh công làm sở trường, chỉ sợ Trương Bích Kỳ thắng trận thứ hai này!

Lưu Hương lại lắc đầu:

- Người lầm luôn! Trong trận thứ hai này, chẳng phải Trương Bích Kỳ đối chiến mà chính là vợ của lão, là Tôn Bất Lão.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Thế là họ dùng xa luân chiến pháp?

Lưu Hương đáp:

- Hiên Viên Dã tuy biết họ thừa cơ thủ xảo, nhưng lão tự cho là thiên hạ đệ nhất cao thủ, lão nắm cái lẽ tất thắng trong tay cho nên không nề hà gì! Với thân phận của lão thì lão nói làm sao lão giữ làm vậy, không hề cải sửa, dù rằng sao đó lão biết là có chỗ không hay cho lão.

Hồ Thiết Hoa thở dài, lẩm nhẩm:

- Đúng vậy! Phàm đã tự xưng là anh hùng, hay được tôn xưng là anh hùng thì bất cứ ai cũng phải chịu lỗ.

Lưu Hương tiếp:

- Tôn Bất Lão có ngoại hiệu là Lãng Ba Tiên Tử, Tán Hoa Thiên Nữ, về ám khí hay khinh công bà ta là tay thượng thặng. Trong trận này Hiên Viên Dã phải bại, không còn nghi ngờ gì nữa.

Hồ Thiết Hoa nhìn xéo Lưu Hương, điềm nhiên thốt:

- Thuật khinh công cao cũng chẳng phải là một cái đáng sợ, cái tài đó bất quá chỉ hữu dụng lúc cần chạy trốn thôi!

Đến lúc đó, y cũng không quên buông vài tiếng xấu về Lưu Hương. Hễ có dịp là y nói xấu Lưu Hương, dù dịp đó đến với y trong khi y sắp chết.

Lưu Hương không lưu ý gì đến những điều Hồ Thiết Hoa vừa nói, cứ tiếp:

- Qua hai trận đó rồi, Hiên Viên Dã như ngọn đèn sạch dầu, mà Trương Bích Kỳ nhờ Tôn Bất Lão thay thế đã rảnh rang, điều tức dưỡng thân lấy lại trọn vẹn công lực. Đến khi trận thứ ba mở màn, lão ta cầm chắc cái thắng!

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Dù cho Trương Bích Kỳ thắng cuộc, cái thắng đó không vinh quang chút nào. Theo ta nghĩ. Theo ta nghĩ, phương pháp của lão ta không do chính lão tưởng ra.

Lưu Hương hỏi:

- Nghĩa là sao?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Kế hoạch đó nhất định do nữ nhân sắp đặt!

Lưu Hương mỉm cười:

- Lúc đó, vợ chồng Trương Bích Kỳ còn là hậu bối trong võ lâm, vô luận họ dùng phương pháp gì, Hiên Viên Dã cũng không thể nói năng gì. Liên sau cuộc

đấu, lão ta nhượng Ly Sâu Cung rồi ra đi ngay. Từ đó lão ta thất tung luôn. Đến nay hơn bốn mươi năm qua rồi, trên giang hồ không một ai biết tin tức của lão.

- Nhưng cũng từ sau cuộc chiến đó, vợ chồng Trương Bích Kỳ thừa đi lại trên giang hồ. Nhất là trong hai mươi năm gần đây họ tuyệt tích luôn. Hàng hậu bối cơ hồ không nghe tên biết tiếng họ.

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng:

- Chỉ sợ họ tự hiểu mình thắng cuộc không vinh quang gì nên ẩn mặt luôn!

Cả hai giao đàm, người này nói xong, người kia tiếp, Kim Linh Chi cứ nghe, không hề chen lời, bởi cả hai có tài nói năng, câu chuyện lại hấp dẫn nàng mê nghe đến xuất thần.

Khi họ vừa dứt câu chuyện, nàng mới bừng tỉnh, trở về thực tế cao giọng hỏi:

- Ta đến đây không phải để nghe các người thuật chuyện. Ta hỏi các người điều kiện ta đưa ra đó có đáp ứng không?

Lưu Hương cười khỏ:

- Tại hạ thuật điều cố sự là muốn cho cô nương biết rõ hơn về Ngọc Bàn đào được vợ chồng Trương Bích Kỳ trân quý như thế nào. Mà tại hạ và họ bình sanh chưa hề quen biết nhau, tại hạ làm sao lấy đào được?

Kim Linh Chi thốt:

- Ta biết ngươi không muốn đến đó. Ta biết ngươi khó lấy đào song ngươi phải đi lấy cho được đào. Người là Đạo Soái, trong thiên hạ có vật chi Đạo Soái Lưu Hương không trộm được đâu? Phải vậy không?

Lưu Hương phân trần:

- Vợ chồng Trương Bích Kỳ ở tại Cực Lạc Cung hơn bốn mươi năm nay, võ công của họ cao như thế nào, hẳn cô nương cũng thừa hiểu. Trong bốn mươi năm nay, trên giang hồ có không ít người muốn đến đó lấy đào. Bao nhiêu người đó, không một người nào sống sót trở về cả!

Chàng thở dài tiếp:

- Hà huống tại vùng Cực Tây Tinh Tú Hải, đường xa vạn dặm, làm sao trong thời gian ngắn nửa tháng tại hạ vừa khứ vừa hồi! Có phải cô nương buộc khó người ta chăng?

Kim Linh Chi cao giọng:

- Phải đó! Ta buộc khó ngươi! Nếu ngươi không đáp ứng, ta giết hấn ngay!

Hồ Thiết Hoa nhắm mắt lại, miệng nhếch nụ cười khổ thốt:

- Xem ra ngươi nên đi gấp mua cho ta một cỗ quan tài đi! Mua quan tài thì dễ hơn là trộm đào nhiều!

Kim Linh Chi cười lạnh:

- Quan tài cũng chẳng cần mua làm gì! Giết người rồi ta quăng xác xuống sông làm mối.

Nàng chưa buông dứt câu, một tiếng bình vang lên rất lớn, thuyền thủng một lỗ to, nước sông chảy vào ào ào. Thuyền tròn trành ngay.

Vì bất ý, Kim Linh Chi trượt chân, rồi cổ tay tê dại, chẳng biết bị vật gì đánh trúng. Tay tê không còn cầm vững thanh kiếm nữa, thanh kiếm đột nhiên truyền sang tay Lưu Hương.

Theo nước tràn vào có một người. Người đó là Khoái Vĩng Trương Tam.

Trương Tam bật cười lớn:

- Cô nương ở tại đây hơn nửa ngày rồi, hẳn là ngọc thể đẫm mùi hôi thúi lắm! Vậy hãy tắm cho sạch sẽ đi!

Hắn đưa tay ôm đùi Kim Linh Chi.

Gương mặt Kim Linh Chi chỉ biết trắng nhợt. Nàng làm sao dám nhảy ra bên ngoài mũi thuyền vì con thuyền đắm dần dần.

Nàng hét to:

- Người dám chạm đến mình ta. Người dám...

Trương Tam thấy rõ nàng không quen thủy tính cho nên nàng rối hoảng lên, hắn cười đáp:

- Trên cạn cô nương lợi hại quá! Nhưng xuống sông rồi cô nương mới biết nghề tại hạ!

Kim Linh Chi rú một tiếng hãi hùng, cảm thấy ai nắm cứng cánh chỏ, rồi thân hình bay bổng lên không, dĩ nhiên theo chiều chên vênh, vút khỏi mũi thuyền, rời khỏi thuyền.

Lưu Hương cười thốt:

- Lần sau hãy nhớ là muốn lấy tánh mạng người thì đừng bao giờ lảng nghe cố sự.

*** Vietkiem.com ***

Thuyền từ từ chìm, mỗi phút một sâu thêm.

Trương Tam lội vào bờ, vẻ buồn rười rượi nặng đọng nơi khuôn mặt. Hắn không ngừng thở dài, chừng như hắn sắp sửa khóc.

Trong tâm, Hồ Thiết Hoa thật sự cảm kích hắn vô cùng song ngoài miệng, y cố khích:

- Cũ, chưa mất hẳn, mới, chưa tạo được, kể ra cũng là một sự bi ai. Người nghĩ có phải vậy không? Trên cạn không có nhà, trên sông có thuyền, chìm là lâm vào cảnh màn sương, chiếu nước, đúng cái danh từ bênh bông, phiêu bạt!

Rồi y buông luôn:

- Suy xét kỹ, thà không có còn hơn! Có thứ thuyền hư đó dù mất đi mười cái cũng không đáng tiếc!

Trương Tam nhảy dựng lên:

- Vậy mà ta có được một chiếc! Chứ người thì suốt đời không tạo nổi một mái nhà! Thử hỏi, thứ thuyền vô giá trị đó người có mấy chiếc? Hãy cho ta một chiếc đi!

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

- Đền cho người một chiếc là hợp lý. Người đền thuyền này cho người đáng lý cũng phải có mặt tại đây, rất tiếc.

Lưu Hương cười tiếp nối:

- Tiếc làm sao?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt, hừ một tiếng:

- Vị hoa hoa công tử đã phóng thích rồi.

Lưu Hương cười hì hì:

- Ta thả nàng, người không phục. Ta giữ nàng lại, người sẽ làm gì? Chẳng lẽ người há miệng cắn nàng đứt một vài miếng thịt?

Trương Tam phụ họa:

- Đúng vậy! Giữ nàng lại để làm gì chứ? Thả nàng là phải! Nàng ở lại, nàng sẽ khóc, mà Tiểu Hồ thì hay xúc động lạ thường. Tiểu hồ mềm lòng rồi, rất có thể vượt ve, sờ mó vào đùi nàng, rồi lại bị chong kiếm nơi yết hầu lướt nữa, rồi.

Hắn thở dài thườn thượt, đoạn lắc đầu, tiếp:

- Nếu ta muốn giải cứu Tiểu Hồ một lượt nữa thì làm sao tìm một con thuyền thứ hai mà đục thủng lườn?

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả:

- Tốt! Tốt! Tốt! Hai người một tung một hứng đều chọc tức cho ta chết! Cho các người biết, ta không thềm phát rồ nữa đâu! Ta làm một, chắc gì lại phải làm hai?

Trương Tam ạ lên một tiếng:

- Thế ra Tiểu Hồ bình sanh mới bị nữ nhân lừa lần thứ nhất đấy à?